

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 91 ον Αριθμός έκδοσης 5
Σεπτέμβριος – Οκτώβριος 2025

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Αναζωογονώντας τους

Μετανοημένους 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Ιδού, εγώ, απέστειλόν με 16

Η διακήρυξη του Πάσχα του Εζεκία 19

Ο Βραχίονας του Κυρίου 22

Το Βιβλίο του Νόμου Βρέθηκε 25

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Κατά πρόσωπον της λυχνίας... 29

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής του περιοδικού και παρακαλείστε να το αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

September - October 2025

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Αναζωογονώντας τους Μετανοημένους

*«Διότι η χειρ μου έκαμε
πάντα ταύτα και έγειναν
πάντα ταύτα, λέγει
Κύριος· εις τίνα λοιπόν
θέλω επιβλέψει; εις τον
πτωχόν και
συντετριμμένον το
πνεύμα και τρέμοντα τον
λόγον μου.»
— Ησαΐας 66:2*

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

καταγράφει τον απώτερο σκοπό που έχει ο Ουράνιος Πατέρας μας για την εγκαθίδρυση της βασιλείας του, η οποία ευλογεί τον Ισραήλ και όλα τα έθνη, για τον οποίο μιλάει στον Ησαΐα 66:10-12,22,23.

Στο εισαγωγικό μας εδάφιο, ο Θεός διευκρινίζει επίσης τον τύπο ατόμων που αναζητά για να συνδεθούν με τον αγαπημένο του Υιό, τον Χριστό Ιησού, και να συμμετάσχουν μαζί του στη διακυβέρνηση αυτής της δίκαιης βασιλείας. Αυτά πρέπει πρώτα απ ‘όλα να έχουν μια διάθεση που χαρακτηρίζεται από ένα «φτωχό» και «συντετριμμένο (μετανιωμένο δηλαδή) πνεύμα». Ο Θεός αναζητούσε εκείνους που θα μπορούσαν να διαμορφωθούν και να πλαστούν σύμφωνα με το αιώνιο θέλημα και σκοπό του. Πρέπει επίσης να αγαπούν και να σέβονται τον Άγιο Λόγο της Αλήθειας. Η ευλάβεια είναι η σκέψη που μεταφέρεται από τη λέξη «τρέμω» σε αυτό το εδάφιο.

ΟΙ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΙ

Η λέξη «συντετριμμένος» στο εισαγωγικό μας κείμενο μεταφράζεται από μια εβραϊκή λέξη που σημαίνει «πληγωμένος» ή «χτυπημένος». Μπορεί επομένως εύστοχα να υποδεικνύει άτομα των οποίων οι καρδιές μετανοούν για τις δικές τους αδυναμίες και που αναγνωρίζουν τα υψηλά πρότυπα του Υψίστου Θεού. Όσοι είναι μεταμελημένοι συνειδητοποιούν τη μικρότητα, την αναξιότητα και την ατέλειά τους και είναι άδειοι από αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση. Αυτοί οι ειδικά καλεσμένοι του Θεού υποτάσσονται έτσι πιο εύκολα στην κατεύθυνση του θείου θελήματος στη ζωή τους παρά στη δική τους. Μια καρδιά που είναι μεταμελημένη έχει επίσης ένα ήρεμο και βαθύ αίσθημα θλίψης για αυτό που δεν είναι σε αρμονία με τα πρότυπα της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Η υπόσχεση του Θεού είναι ότι θα αναζωογονήσει τους φτωχούς και τους μεταμελημένους τόσο στο πνεύμα όσο και στην καρδιά τους. Σε αυτούς είναι πάντα κοντά για να τους βοηθήσει στην πορεία τους σε μια νέα ζωή.

ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΤΟΝ ΝΟΥ

Η λέξη «φτωχός» στις Γραφές μας αναφέρεται σε εκείνους που είναι ταπεινοί, ταπεινοί στο πνεύμα και ταλαιπωρημένοι. Και πάλι, ο προφήτης έγραψε: «Διότι ούτω λέγει ο Ύψιστος και ο Υπέρτατος, ο κατοικών την αιωνιότητα, του οποίου το όνομα είναι Ο Άγιος· Εγώ κατοικώ εν υψηλοῖς και εν αγίῳ τόπῳ· και μετά του συντετριμμένου την καρδίαν και του ταπεινού το πνεύμα, διά να ζωοποιῶ το πνεύμα των ταπεινῶν και να ζωοποιῶ την καρδίαν των συντετριμμένων.» —Ησ. 57:15

Ο μέγας Θεός του σύμπαντος κατοικεί στην αιωνιότητα και είναι αυτός από τον οποίο προέρχεται κάθε ζωή και από τον οποίο πηγάζουν όλες οι ευλογίες.

(Ψαλμός 89:6-12· Α΄ Κορινθίους 8:6) Ωστόσο, το πάντα άγρυπνο μάτι του στρέφεται προς εκείνους που έχει καλέσει από έναν κόσμο που νοσεί από την αμαρτία και έχει προσκαλέσει να συμμετάσχουν με τον Κύριό μας Ιησού στη μελλοντική βασιλεία της αλήθειας και της ζωής προς όφελος και την ευλογία της ανθρώπινης δημιουργίας του. (Ψαλμός 34:15· Α΄ Πέτρου 3:12) Αυτοί είναι οι φτωχοί και οι μετανοημένοι (ή συντετριμμένοι) αυτού του κόσμου. Αγαπούν τον Ουράνιο Πατέρα μας και αναζητούν με ανυπομονησία τις υπέροχες «υπερβολικά μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις» του, όπως έχουν καταγραφεί στον πολύτιμο Λόγο του—την Αγία Γραφή.—Β΄ Πέτρου 1:4

ΖΩΟΠΟΙΩ

Η λέξη «ζωοποιώ» («αναζωογονώ») στον Ησαΐα 57:15 υποδηλώνει την παροχή νέας πνοής και ζωής στον λαό του Κυρίου. Το Άγιο Πνεύμα του Θεού έχει σχεδιαστεί για να αποκαταστήσει, να αναζωογονήσει και να ικανοποιήσει την ίδια τη ζωή των αληθινών ακολούθων του Χριστού. Εφαρμόζεται σε εκείνους των οποίων οι καρδιές είναι μετανοημένες, σε πλήρη αρμονία και υποταγμένες στο θείο θέλημα.

Ο προφήτης έγραψε: «Ιδού, Κύριος ο Θεός θέλει ελθεί μετά δυνάμεως και ο βραχίων αυτού θέλει εξουσιάζει δι' αυτόν· ιδού, ο μισθός αυτού είναι μετ' αυτού και η αμοιβή αυτού ενώπιον αυτού. Θέλει βοσκήσει το ποίμνιον αυτού ως ποιμήν· θέλει συνάξει τα αρνία διά του βραχίονος αυτού και βαστάσει εν τω κόλπω αυτού· και θέλει οδηγή τα θηλάζοντα.» (Ησ. 40:10,11) Ο αγαπημένος Υιός του Ουράνιου Πατέρα, ο Κύριός μας Ιησούς, είναι ο «βραχίονας» του Θεού στην εκτέλεση του θελήματος και του σκοπού του. Είναι επίσης ο Καλός Ποιμένας, που θα θρέψει το «μικρό ποίμνιο» του Πατέρα του με πνευματική

τροφή και θα τα οδηγήσει στη στενή οδό. Από την Ημέρα της Πεντηκοστής, ο Ιησούς συγκεντρώνει τα πρόβατά του σε ένα μαντρί και τα οδηγεί απαλά στο χριστιανικό τους ταξίδι. —Λουκάς 12:32· Ιωάννης 10:14,15

Ο Ησαΐας είπε επίσης ότι ο Θεός θα έδινε δύναμη στους λιπόψυχους. «Δεν εγνώρισας; δεν ήκουσας, ότι ο αιώνιος Θεός, ο Κύριος, ο Ποιητής των άκρων της γης, δεν ατονεί και δεν αποκάμνει; δεν εξιχνιάζεται η φρόνησις αυτού. Δίδει ισχύν εις τους ητονημένους και αυξάνει την δύναμιν εις τους αδυνάτους. Και οι νέοι θέλουσιν ατονήσει και αποκάμει, και οι εκλεκτοί νέοι θέλουσιν αδυνατήσει παντάπασιν· αλλ’ οι προσμένοντες τον Κύριον θέλουσιν ανανεώσει την δύναμιν αυτών· θέλουσιν αναβή με πτέρυγας ως αετοί· θέλουσι τρέξει και δεν θέλουσιν αποκάμει· θέλουσι περιπατήσει και δεν θέλουσιν ατονήσει.» —Ησ. 40:28-31

Η υπόσχεση ότι ο Θεός θα αναζωογονούσε τον φτωχό και μεταμελημένο λαό Του αναφέρθηκε επίσης από τον Ψαλμωδό Δαβίδ. Έγραψε: «Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, Θεέ· και πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου. Μη με απορρίψης από του προσώπου σου· και το πνεύμα το άγιόν σου μη αφαιρέσης απ’ εμού. Απόδος μοι την αγαλλίασιν της σωτηρίας σου και με πνεύμα ηγεμονικόν στήριζόν με.» (Ψαλμός 51:10-12) Η άσκηση του «ευθέως πνεύματος» μέσα μας ξεκινά από το νου. Η ανανέωση ή ανακαίνιση του νου μας είναι ζωτικό μέρος της χριστιανικής μας ανάπτυξης ως Νέα Κτίματα εν Χριστώ Ιησού. —Ρωμ. 12:2· Β’ Κορινθίους 5:17

Ο Δαβίδ είπε τότε: «Κύριε, άνοιζον τα χείλη μου· και το στόμα μου θέλει αναγγέλλει την αίνεσίν σου. Διότι δεν θέλεις θυσίαν, άλλως ήθελον προσφέρει· εις ολοκαυτώματα δεν αρέσκεσαι. Θυσίαί του Θεού είναι πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην, Θεέ, δεν θέλεις καταφρονήσει.

Ευεργέτησον την Σιών διά της ευνοίας σου· οικοδόμησον τα τείχη της Ιερουσαλήμ. Τότε θέλεις ευαρεστηθή εις θυσίας δικαιοσύνης, εις προσφοράς και ολοκαυτώματα· τότε θέλουσι προσφέρει μόσχους επί το θυσιαστήριόν σου.(Ψαλμός 51:15-19) Τέτοιες «θυσίες δικαιοσύνης» είναι πλούσιες σε αγιότητα και ευώδεις σε χάρη.

ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΒΡΑΧΙΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ

Όταν ο Κύριός μας Ιησούς παρουσιάστηκε ταπεινά στον Ουράνιο Πατέρα του με απόλυτη αφοσίωση στην εκτέλεση του θελήματός του, βαπτίστηκε στον ποταμό Ιορδάνη από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Στην καταγραφή του Ματθαίου για το γεγονός, αφού ο Ιησούς καταβυθίστηκε στο νερό, διαβάζουμε: «Και βαπτισθείς ο Ιησούς ανέβη ευθύς από του ύδατος· και ιδού, ηνοίχθησαν εις αυτόν οι ουρανοί, και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ως περιστεράν και ερχόμενον επ’ αυτόν· και ιδού φωνή εκ των ουρανών, λέγουσα· Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην.» —Ματθ. 3:13-17

Αφού έλαβε το Άγιο Πνεύμα από ψηλά και άκουσε τα υπέροχα λόγια του Πατέρα του: «Ούτος εστί ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην», ο Ιησούς έλαβε έτσι τη διαβεβαίωση για την αποδοχή του και τη στοργική φροντίδα του Πατέρα για λογαριασμό του. Στη συνέχεια, βρέθηκε στην έρημο όπου νήστεψε σαράντα ημέρες και νύχτες και πειράστηκε από τον Σατανά, τον Διάβολο. «Τότε αφίνει αυτόν ο διάβολος, και ιδού, άγγελοι προσήλθον και υπηρέτουν αυτόν.» (Ματθ. 4:1-11) Έτσι ξεκίνησε το επίγειο μέρος του έργου του Ιησού ως άγιος βραχίονας του Θεού.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΦΩΣ

Από την αφήγηση της Αγίας Γραφής, διαβάζουμε:

«Ακούσας δε ο Ιησούς ότι ο Ιωάννης παρεδόθη, ανεχώρησεν εις την Γαλιλαίαν. Και αφήσας την Ναζαρέτ ήλθε και κατώκησεν εις Καπερναούμ την παραθαλασσίαν εν τοις ορίοις Ζαβουλών και Νεφθαλείμ. Διά να πληρωθή το ρηθέν διά Ησαΐου του προφήτου λέγοντος· Γη Ζαβουλών και γη Νεφθαλείμ, κατά την οδόν της θαλάσσης, πέραν του Ιορδάνου, Γαλιλαία των εθνών. Ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φως μέγα, και εις τους καθημένους εν τόπω και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν εις αυτούς. Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να κηρύττη και να λέγη· Μετανοείτε διότι επλησίασεν η βασιλεία των ουρανών.» —Ματθ. 4:12-17

Κατά τη διάρκεια της επίγειας παραμονής του Κυρίου μας, δίδαξε τους πιστούς μαθητές Του μέσω συμβόλων, παραβολών και προφητικής γλώσσας. Στην αρχή της διακονίας Του, και μετά από μια εξαντλητική ημέρα διακονίας προς τα πλήθη, ο Ιησούς αποσύρθηκε με τους μαθητές Του σε ένα μέρος όπου μπορούσε να μείνει μόνος μαζί τους. Στο πρώτο Του μήνυμα προς αυτούς, μίλησε για τους ταπεινούς και μετανοημένους που θα ανταποκρινόντουσαν στη διδασκαλία Του.

ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΛΟΓΙΑ ΖΩΗΣ

Διαβάζουμε στην αφήγηση του Ευαγγελίου του Ματθαίου: «Ιδών δε τους όχλους, ανέβη εις το όρος και αφού εκάθησε, προσήλθον προς αυτόν οι μαθηταί αυτού, και ανοίξας το στόμα αυτού edίδασκεν αυτούς, λέγων. Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών.» (Ματθ. 5:1-3) Αυτά τα υπέροχα λόγια ζωής αφορούσαν την αιώνια ευεξία των μαθητών. Ήταν πλέον υποψήφια μέλη της μελλοντικής «βασιλείας των ουρανών» και ο Ιησούς τόνισε τη διάθεση που θα τους βοηθούσε να βεβαιώσουν την κλήση και την εκλογή τους. Οι «πτωχοί τω πνεύματι», γνώριζε ο Διδάσκαλος,

θα υποταχθούν εύκολα στο θείο θέλημα και την πειθαρχία ενός πάνσοφου και στοργικού Ουράνιου Πατέρα.

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη λέξη «μακάριος» για να υποδείξει τη διαρκή παρηγοριά και χαρά που βιώνουν οι αληθινοί Χριστιανοί όταν έχουν αποκτήσει έναν χαρακτήρα που είναι σε αρμονία με τον στοργικό Ουράνιο Πατέρα μας. Είναι η ευλογημένη ελπίδα της υψηλής κλήσης μας εν Χριστώ Ιησού για την οποία μίλησε ο Παύλος στην επιστολή του προς Τίτο. «Διότι εφανερώθη η χάρις του Θεού η σωτήριος εις πάντας ανθρώπους, διδάσκουσα ημάς να αρνηθώμεν την ασέβειαν και τας κοσμικάς επιθυμίας και να ζήσωμεν σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς εν τω παρόντι αιώνι, προσμένοντες την μακαρίαν ελπίδα και επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.» — Τίτ. 2:11-13

ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ ΤΟΥΣ ΠΕΝΘΟΥΝΤΑΣ

Ο Ιησούς είπε στη συνέχεια στους μαθητές του: «Μακάριοι όσοι πενθούν, γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν». (Ματθ. 5:4) Απευθυνόταν σε εκείνους που βρίσκονται σε θλίψη και είναι ιδιαίτερα λυπημένοι στο πνεύμα. Η καθησύχαση υποδηλώνει παρηγοριά, παρηγοριά ή ενθάρρυνση. Αυτή η ευλογία ισχύει για εκείνους που, λόγω των δικών τους δύσκολων εμπειριών, έχουν μια συμπονετική φύση και οι οποίοι συγκινούνται από συμπόνια για τη θλίψη και τον πόνο των άλλων.

Αυτό το διακριτικό γνώρισμα του χαρακτήρα προσδιορίζει ιδιαίτερα τον Κύριό μας Ιησού. «Καταπεφρονημένος και απερριμμένος υπό των ανθρώπων· άνθρωπος θλίψεων και δόκιμος ασθενείας· και ως άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει τις το πρόσωπον, κατεφρονήθη και ως ουδέν ελογίσθημεν αυτόν. Αυτός τώνοντι τας ασθενείας ημών εβάστασε και

τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη· ημεῖς δε ενομίσαμεν αὐτὸν τετραυματισμένον, πεπληγμένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ τεταλαιπωρημένον. Ἀλλ’ αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τας παραβάσεις ημῶν, ἐταλαιπωρήθη διὰ τας ἀνομίας ημῶν· ἡ τιμωρία, ἥτις ἔφερε τὴν εἰρήνην ημῶν, ἦτο ἐπ’ αὐτόν· καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.» —Ησ. 53:3-5

Ὁ Ἰησοῦς ἐβάσταξε τὴ θλίψη μας καὶ τὶς λύπες μας. Αὐτὸ τὸ ἀξιαγάπητο σημάδι δυνατοῦ χαρακτήρα μας θυμίζει τὴ στάση καρδιάς καὶ μυαλοῦ ποὺ ἐπέδειξε στὸν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἐκλαψε σὲ ἐκείνη τὴν περίπτωσι λόγω τοῦ βαθιοῦ καὶ συμπονετικοῦ χαρακτήρα τοῦ. (Ἰωάννης 11:32-36) Καθὼς περπατάμε σὲ μιὰ νέα ζωὴ, ἀς προσπαθήσουμε ἐπίσης νὰ τοῦ μοιάσουμε περισσότερο. Εἶθε νὰ παρηγορηθούμε καὶ νὰ εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ παρηγορήσουμε τοὺς ἄλλους, θυμούμενοι αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ημῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρηγορίας, ὁ παρηγορῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ τῇ θλίψει ημῶν, διὰ νὰ δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ παρηγορώμεν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει διὰ τῆς παρηγορίας, με τὴν ὁποίαν παρηγορούμεθα ἡμεῖς αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· διότι καθὼς περισσεύουσι τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ τοῦ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παρηγορία ημῶν. Καὶ εἴτε θλιβόμεθα, θλιβόμεθα ὑπὲρ τῆς παρηγορίας σὰς καὶ σωτηρίας τῆς ενεργουμένης διὰ τῆς υπομονῆς τῶν αὐτῶν παθημάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς πάσχομεν· εἴτε παρηγορούμεθα, παρηγορούμεθα ὑπὲρ τῆς παρηγορίας σὰς καὶ σωτηρίας· καὶ ἡ ἐλπίς, τὴν ὁποίαν ἔχομεν, εἶναι βεβαία ὑπὲρ ὑμῶν.» —Β’ Κορινθίους 1:3-6

ΟΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΑΟΥΣ

Ὁ Ἰησοῦς ἐπίσης ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τῶν μαθητῶν τοῦ στὴ σημασίᾳ τῆς κατοχῆς ἐνὸς πράου πνεύματος. Εἶπε: «Μακάριοι οἱ πρᾶοι, γιὰτὶ αὐτοὶ θα

κληρονομήσουν τη γη». (Ματθ. 5:5) Αυτό το χαρακτηριστικό υποδηλώνει την πραότητα στη διάθεση και το πνεύμα της πραότητας. Δεν εξοργίζεται ούτε εκνευρίζεται εύκολα και ανέχεται τους τραυματισμούς ή τις ενοχλήσεις. Ο Διδάσκαλος είναι το καλύτερο παράδειγμά μας, και κάνουμε καλά να ενθαρρυνθούμε από αυτόν, ο οποίος είπε: «Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς και μάθετε απ' εμού, διότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδίαν, και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών,» —Ματθ. 11:29

Ένα πράο και ήπιο πνεύμα είναι αυτό που διδάσκεται πιο εύκολα και υποτάσσεται πρόθυμα στο θέλημα του Θεού. Ο Απόστολος Ιάκωβος έγραψε: «Η νομίζετε ότι ματαίως η γραφή λέγει, Προς φθόνον επιποθεί το πνεύμα, το οποίον κατώκησεν εν ημίν; Αλλά μεγαλητέραν χάριν δίδει ο Θεός· όθεν λέγει· Ο Θεός εις τους υπερηφάνους αντιτάσσεται, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν. Υποτάχθητε λοιπόν εις τον Θεόν. Αντιστάθητε εις τον διάβολον, και θέλει φύγει από σάς.» —Ιάκωβος 4:5-7

Ο Ιησούς είπε ότι οι πράοι θα «κληρονομήσουν τη γη». Αυτή η υπόσχεση θα πραγματοποιηθεί αφού τελειώσει ο «παρών πονηρός Αιών» και εγκαθιδρυθεί η βασιλεία του Χριστού. (Γαλ. 1:4) Ο ψαλμωδός έγραψε: «Διά τι εφρύαζαν τα έθνη και οι λαοί εμελέτησαν μάταια; Παρεστάθησαν οι βασιλείς της γης, και οι άρχοντες συνήχθησαν ομού, κατά του Κυρίου, και κατά του χριστού αυτού, λέγοντες, Ας διασπάσωμεν τους δεσμούς αυτών, και ας απορρίψωμεν αφ' ημών τας αλύσεις αυτών. Ο καθημένος εν ουρανοίς θέλει γελάσει· ο Κύριος θέλει εκμυκτηρίσει αυτούς. Τότε θέλει λαλήσει προς αυτούς εν τη οργή αυτού, και εν τω θυμώ αυτού θέλει συνταράξει αυτούς. Αλλ' εγώ, θέλει ειπεί, έχρισα τον Βασιλέα μου επί Σιών, το όρος το άγιόν μου. Εγώ θέλω αναγγείλει το

πρόσταγμα· ο Κύριος είπε προς εμέ, Υιός μου είσαι σύ· εγώ σήμερον σε εγέννησα· Ζήτησον παρ' εμού, και θέλω σοι δώσει τα έθνη κληρονομίαν σου, και ιδιοκτησίαν σου τα πέρατα της γής.» —Ψαλμός 2:1-8

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΨΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Ένα άλλο μάθημα του Κυρίου μας Ιησού είναι: «Μακάριοι αυτοί που πεινούν και διψούν τη δικαιοσύνη· επειδή, αυτοί θα χορτάσουν.» (Ματθ. 5:6) Αυτό υποδηλώνει μια ταπεινή διάθεση που λαχταρά την αλήθεια και τη δικαιοσύνη και που να διδάσκεται από τον Θεό. Επικεντρώνεται σε μια αυξανόμενη πίστη και στην επιθυμία να ευχαριστήσουμε τον στοργικό μας Ουράνιο Πατέρα. «Καθώς επιποθεί η έλαφος τους ρύακας των υδάτων, ούτως η ψυχή μου σε επιποθεί, Θεέ. Διψά η ψυχή μου τον Θεόν, τον Θεόν τον ζώντα· πότε θέλω ελθεί και θέλω φανή ενώπιον του Θεού;» «Θεέ, συ είσαι ο Θεός μου· από πρωΐας σε ζητώ· σε διψά η ψυχή μου, σε ποθεί η σαρξ μου, εν γη ερήμω, ξηρά και ανύδρω.» (Ψαλμ. 42:1,2· 63:1) Αυτοί σίγουρα θα «χορτάσουν» όπως υποσχέθηκε ο Κύριος.

ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ένα άλλο από τα πιο επιθυμητά χαρακτηριστικά για τον λαό του Κυρίου είναι το έλεος. Το να είναι κανείς ελεήμων είναι μια χριστοειδής αρχή, και ο Ιησούς είπε: «Μακάριοι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν.» (Ματθ. 5:7) Αυτό ισχύει για όσους αναγνωρίζουν την ανάγκη τους για θεϊκό έλεος στη ζωή τους. Ο Θεός θα επεκτείνει το έλεός Του προς εμάς ανάλογα με την προθυμία μας να είμαστε ελεήμονες και πιο γενναιόδωροι προς τους άλλους. Η καρδιά που είναι πιο γενναιόδωρη, στοργική και ελεήμων είναι επομένως «ευλογημένη» επειδή ζει πιο κοντά στον Θεό και στα πρότυπα

δικαιοσύνης Του.

Κανένας από τον λαό του Κυρίου δεν μπορεί ποτέ να ελπίζει να επιτύχει απόλυτη τελειότητα στη συμπεριφορά, τη σκέψη ή τον λόγο, αλλά ο στοργικός μας Πατέρας κοιτάζει την πρόθεση της καρδιάς. Όσοι έχουν ειλικρινείς και αγνές καρδιές γεμάτες με το πνεύμα της αγιότητας είναι ιδιαίτερα επιθυμητοί για τον Ουράνιο Πατέρα. Έτσι δίδαξε ο Κύριός μας Ιησούς: «Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά· επειδή αυτοί θα δουν τον Θεό». — εδ. 8

Η υπόσχεση είναι ότι όσοι κατέχουν αυτό το γνώρισμα του χριστιανικού χαρακτήρα θα δουν τον Θεό. Έτσι διαβάζουμε: «Ιδετε οποίαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα Θεού. Διά τούτο ο κόσμος δεν γνωρίζει ημάς, διότι δεν εγνώρισεν αυτόν. Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί αυτόν καθώς είναι. Και πας όστις έχει την ελπίδα ταύτην επ' αυτόν καθαρίζει εαυτόν, καθώς εκείνος είναι καθαρός.» —Α΄ Ιωάννη 3:1-3

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Ιησούς ήταν σίγουρα άνθρωπος της ειρήνης, και στην αρχή της επίγειας διακονίας του δίδαξε τους μαθητές του: «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, διότι αυτοί θέλουσιν ονομασθή υιοί Θεού.» (Ματθ. 5:9) Στο τέλος του έργου του Πατέρα του και καθώς επρόκειτο να αφήσει τους μαθητές του, τους είπε: «Ειρήνην αφίνω εις εσάς, ειρήνην την εμήν δίδω εις εσάς· ουχί καθώς ο κόσμος δίδει, σας δίδω εγώ. Ας μη ταραττηται η καρδιά σας μηδέ ας δειλιά.» —Ιωάννης 14:27

Οι ειρηνοποιοί θα ονομαστούν «παιδιά του Θεού». Καλούνται από έναν κόσμο που νοσεί από

αμαρτία και καθοδηγούνται από το Άγιο Πνεύμα του Θεού για την τελειοποίησή τους στη δικαιοσύνη. «Αρα λοιπόν, αδελφοί, είμεθα χρεώσται ουχί εις την σάρκα, ώστε να ζώμεν κατά σάρκα· διότι εάν ζητε κατά την σάρκα, μέλλετε να αποθάνητε· αλλ' εάν διά του Πνεύματος θανατόνητε τας πράξεις του σώματος, θέλετε ζήσει. Επειδή όσοι διοικούνται υπό του Πνεύματος του Θεού, ούτοι είναι υιοί του Θεού.» (Ρωμ. 8:12-14) «Ζητείτε ειρήνην μετά πάντων, και τον αγιασμόν, χωρίς του οποίου ουδείς θέλει ιδεί τον Κύριον.» —Εβρ. 12:14

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ Η ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΔΟΚΙΜΩΝ

Όταν ο Ιησούς τελείωνε το μάθημά του, πρόσθεσε τα εξής σοβαρά λόγια: «Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, διότι αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι είσθε, όταν σας ονειδίσωσι και διώξωσι και είπωσιν εναντίον σας πάντα κακόν λόγον ψευδόμενοι ένεκεν εμού. Χαίρετε και αγαλλιάσθε, διότι ο μισθός σας είναι πολύς εν τοις ουρανοίς· επειδή ούτως εδίωξαν τους προφήτας τους προ υμών.» —Ματθ. 5:10-12

Ο Ιησούς λαιδορήθηκε για να μπορέσει να δείξει την αφοσίωσή του στον Θεό και στις αρχές της δικαιοσύνης. Θα πρέπει να το θεωρούμε προνόμιο να συμμετέχουμε στα παθήματά του. «Αγαπητοί, μη παραξενεύεσθε διά τον βασανισμόν τον γινόμενον εις εσάς προς δοκιμασίαν, ως εάν συνέβαινεν εις εσάς παράδοξόν τι, αλλά καθότι είσθε κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού, χαίρετε, ίνα και όταν η δόξα αυτού φανερωθή χαρήτε αγαλλιώμενοι. Εάν ονειδίζησθε διά το όνομα του Χριστού, είσθε μακάριοι, διότι το Πνεύμα της δόξης και το του Θεού αναπαύεται εφ' υμάς· κατά μεν αυτούς βλασφημείται, κατά δε υμάς δοξάζεται.» —Α' Πέτρ. 4:12-14

Απαιτείται πολλή πνευματική δύναμη για να χαρεί κανείς στα βάσανα και τους ονειδισμούς. Όταν γράφει προς τους αδελφούς στην Έφεσο, ο Απόστολος Παύλος τους ενθάρρυνε προς αυτή την κατεύθυνση. Είπε: «Οι δούλοι, υπακούετε εις τους κατά σάρκα κυρίους σας μετά φόβου και τρόμου εν απλότητι της καρδιάς σας ως εις τον Χριστόν, μη κατ' οφθαλμοδοουλείαν ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ' ως δούλοι του Χριστού, εκπληρούντες το θέλημα του Θεού εκ ψυχής, μετ' ευνοίας δουλεύοντες εις τον Κύριον και ουχί εις ανθρώπους,... Το λοιπόν, αδελφοί μου, ενδυναμούσθε εν Κυρίω και εν τω κράτει της ισχύος αυτού.» —Εφεσ. 6:5-7,10

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΣΟΦΟΙ Ή ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Το τελικό σχέδιο συμφιλίωσης για την άρρωστη από την αμαρτία ανθρώπινη οικογένεια φαίνεται ανόητο στο μυαλό των περισσότερων ανθρώπων. Ο Παύλος είπε: «Διότι το μωρόν του Θεού είναι σοφώτερον των ανθρώπων, και το ασθενές του Θεού είναι ισχυρότερον των ανθρώπων. Επειδή βλέπετε την πρόσκλησίν σας, αδελφοί, ότι είσθε ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς.» —Α' Κορινθίους 1:25,26

Κατά την παρούσα εποχή, ο Θεός αναζητά εκείνους που είναι ασήμαντοι από την άποψη του κόσμου—τους πράους, τους ταπεινούς και τους μεταμελημένους (συντετριμμένους)—που μπορούν να μάθουν από αυτόν και να μεταμορφώσουν το μυαλό τους στο πρότυπο του αγαπημένου του Υιού. Ο Ιάκωβος είπε: «Ακούσατε, αδελφοί μου αγαπητοί, δεν εξέλεξεν ο Θεός τους πτωχούς του κόσμου τούτου πλουσίους εν πίστει και κληρονόμους της βασιλείας, την οποίαν υπεσχέθη προς τους αγαπώντας αυτόν;» —Ιάκωβος 2:5

ΟΙ ΔΥΝΑΜΟΙ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΟΥΝ (ή ΣΑΣΤΙΖΟΥΝ) ΤΟΥΣ ΣΟΦΟΥΣ

Στην επιστολή του προς την εκκλησία της Κορίνθου, ο Παύλος διακήρυξε περαιτέρω: «Αλλά τα μωρά του κόσμου εξέλεξεν ο Θεός διά να καταισχύνη τους σοφούς, και τα ασθενή του κόσμου εξέλεξεν ο Θεός διά να καταισχύνη τα ισχυρά, και τα αγενή του κόσμου και τα εξουθενημένα εξέλεξεν ο Θεός, και τα μη όντα, διά να καταργήση τα όντα, διά να μη καυχηθή ουδεμία σαρξ ενώπιον αυτού. Αλλά σεις είσθε εξ αυτού εν Χριστώ Ιησού, όστις εγενήθη εις ημάς σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις· ώστε, καθώς είναι γεγραμμένον, Ο καυχώμενος εν Κυρίω ας καυχάται.» —Α΄ Κορινθίους 1:27-31

Η δύναμη της Αλήθειας σαστίζει τους κοσμικούς σοφούς στα χέρια των πιο αδύναμων ανθρώπων του Θεού. Έτσι, εμποδίζει την υπερηφάνεια και την ματαιοδοξία των ανθρώπων. «Ημείς μωροί διά τον Χριστόν, σεις δε φρόνιμοι εν Χριστώ· ημείς ασθενείς, σεις δε ισχυροί· σεις ένδοξοι, ημείς δε άτιμοι.» (Α΄ Κορινθίους 4:10) Δεν πρέπει λοιπόν να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι τα αφιερωμένα παιδιά του Θεού, που αγωνίζονται για να βεβαιωθούν η κλήση και η εκλογή τους, θεωρούνται «μωρά» από πολλούς στον κόσμο.

Αν είμαστε από εκείνους που είναι μετανοημένοι και ταπεινοί, και είμαστε πιστοί μέχρι θανάτου, θα συμμετάσχουμε με τον Κύριό μας Ιησού στην ευλογία όλων των οικογενειών της γης στη μελλοντική βασιλεία του Χριστού. (Αποκ. 2:10· Γέν. 22:18· Πράξεις 3:25) Επομένως, ας προσπαθούμε να ακολουθούμε κάθε μέρα τα συναισθήματα αυτών των λόγων: «Διότι λέγω διά της χάριτος της εις εμέ δοθείσης προς πάντα όστις είναι μεταξύ σας, να μη φρονή υψηλότερα παρ' ο, τι πρέπει να φρονή, αλλά να φρονή ώστε να σωφρονή, κατά το μέτρον της πίστεως, το οποίον ο Θεός εμοίρασεν εις έκαστον.» —Ρωμ. 12:3 ■

«Ιδού, εγώ, απόστειλόν με»

Εδάφιο κλειδί: «Και ήκουσα την φωνήν του Κυρίου, λέγοντος, Τίνα θέλω αποστείλει, και τις θέλει υπάγει διά ημάς; Τότε είπα, Ιδού, εγώ, απόστειλόν με.»
— *Ησαΐας 6:8*

Επιλεγμένα εδάφια:
Ησαΐας 6:1-8

Ο προφήτης Ησαΐας είδε ένα εξαιρετικό όραμα και είδε μια ματιά στη σκηνή του ουράνιου θρόνου. Είδε τον Παντοδύναμο Θεό να κάθεται εν δόξη, περιτριγυρισμένο από τα σεραφείμ και άλλα αγγελικά όντα που φώναζαν συνεχώς: «Άγιος, άγιος, άγιος ο Κύριος των δυνάμεων πάσα η γη είναι πλήρης της δόξης

αυτού.» (Ησ. 6:3) Αυτό τονίζει την άπειρη αγνότητα και ξεχωριστότητα του Θεού. Είναι διαφορετικός από οποιονδήποτε άλλον - ξεχωρισμένος, ασύγκριτος και ηθικά τέλειος. Η γη, αν και αμαρτωλή, εξακολουθεί να μαρτυρά την υπερβασιμότητά του.

Συνεχίζοντας να περιγράφει το όραμά του, ο Ησαΐας είπε: «4 Και οι παραστάται της θύρας εσείσθησαν εκ της φωνής του κράζοντος, και ο οίκος επλήσθη καπνού. 5 Τότε είπα, Ω τάλας εγώ διότι εχάθην επειδή είμαι άνθρωπος ακαθάρτων χειλέων και κατοικώ εν μέσω λαού ακαθάρτων χειλέων επειδή οι οφθαλμοί μου είδον τον Βασιλέα, τον Κύριον των δυνάμεων. 6 Τότε επέτασε προς εμέ εν εκ των Σεραφείμ έχον εν τη χειρί αυτού άνθρακα πυρός, τον οποίον έλαβε διά της λαβίδος από του

θυσιαστηρίου. 7 Και ήγγισεν αυτόν εις το στόμα μου και είπεν, Ιδού, τούτο ήγγισε τα χείλη σου και η ανομία σου εξηλείφθη και η αμαρτία σου εκαθαρίσθη.» — εδ. 4-7

Το εδάφιο-κλειδί μας επιβεβαιώνει τη καταφατική απάντηση του Ησαΐα στο ερώτημα του Θεού. Ο προφήτης δήλωσε πρόθυμα ότι θα διακήρυττε ένα μήνυμα κρίσης εναντίον των επαναστατημένων Ισραηλιτών, οι οποίοι ως λαός με διαθήκη δεν έδειξαν υπακοή στη συμπεριφορά τους με τον Ουράνιο Πατέρα. Εφαρμόζοντας αυτή την αρχή στη ζωή μας σήμερα, οι αφοσιωμένοι πιστοί σίγουρα θα προσφερθούν εθελοντικά να χρησιμοποιήσουν τα ταλέντα τους για να μοιραστούν τα χαρμόσυνα νέα ότι μια βασιλεία δικαιοσύνης θα φέρει σύντομα ελπίδα, χαρά και ειρήνη σε όλους.

Εξετάζοντας τα συνολικά μαθήματα από αυτή τη μελέτη, ακολουθούν μερικά. Μια ευλαβική στάση απέναντι στον Δημιουργό και τις διευθετήσεις του θα πρέπει πάντα να εκδηλώνεται. Οι πιστοί δεν πρέπει να είναι επιπόλαιοι στην προσέγγισή τους στη λατρεία. Η ταχύτητα στην παρακολούθηση πνευματικών συγκεντρώσεων, η προετοιμασία της καρδιάς για την επίτευξη της κατάλληλης κατάστασης στοχασμού, η προσεκτική ακρόαση των λειτουργιών αντί να αφήνεται το μυαλό να περιπλανιέται σε άλλα θέματα, ακόμη και η ψαλμωδία ύμνων αίνου με εγκάρδιο και ευχαριστήριο τρόπο, όλα συμβάλλουν στο είδος της ευπρέπειας που θα πρέπει να είναι εμφανής όταν προσεγγίζουμε τον Ουράνιο Πατέρα.

Ίσως αντί να δώσουμε ένα σύνολο κανόνων συμπεριφοράς όσον αφορά την ευλάβεια προς τον Θεό, ας εξετάσουμε τα εξής: «Πάντα είναι εις την εξουσίαν μου αλλά πάντα δεν συμφέρουσι· πάντα είναι εις την εξουσίαν μου, αλλά πάντα δεν οικοδομούσι...Είτε λοιπόν τρώγετε είτε πίνετε είτε πράττετέ τι, πάντα πράττετε εις

δόξαν Θεού...καθώς και εγώ κατά πάντα αρέσκω εις πάντας, μη ζητών το ιδικόν μου συμφέρον, αλλά το των πολλών, διά να σωθώσι.» —Α΄ Κορινθίους 10:23,31,33

Υπάρχουν πολλά πιο συγκεκριμένα παραδείγματα που δείχνουν τι συνεπάγεται η ευλάβεια προς τον Θεό. Θα πρέπει να ζητάμε «πρώτα τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη του» και μπορούμε να το κάνουμε αυτό υπακούοντας σε όλες τις νουθεσίες που διατυπώνονται στην Αγία Γραφή από τον Χριστό και τους συγγραφείς της Καινής Διαθήκης. (Ματθ. 6:33) Ας αντικατοπτρίζει το επιτάφιο επίγραμμα μας το γεγονός ότι ακολουθήσαμε τος συμβουλές του Ιάκωβου 1:22 και ήμασταν «εκτελεστές του λόγου, και όχι μόνο ακροατές». ■

Image© NikahGeh-stock.adobe.com

Η διακήρυξη του Πάσχα του Εζεκία

*Εδάφια κλειδιά: «Και
απέστειλεν ο Εζεκίας
προς πάντα τον Ισραήλ
και Ιούδαν· έγραψεν έτι
επιστολάς προς Εφραΐμ
και Μανασσή, διά να
έλθωσιν εις τον οίκον
του Κυρίου εν
Ιερουσαλήμ, να
κάμωσι πάσχα εις
Κύριον τον Θεόν του
Ισραήλ.»*
— *Β΄ Χρονικών 30:1*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Β΄ Χρονικών 30:1-27*

Ο βασιλιάς Εζεκίας ξεκίνησε τη βασιλεία του στον Ιούδα σε ηλικία είκοσι πέντε ετών. Στις αρχές της βασιλείας του, και όπως επιβεβαιώνεται στο εδάφιο κλειδί, κάλεσε όλους τους Ισραηλίτες στην Ιερουσαλήμ με σκοπό τον εορτασμό του Πάσχα, το οποίο παραμελήθηκε για πολύ καιρό.

Η γενική θρησκευτική αταξία ήταν τέτοια που αυτός ο απαιτούμενος ετήσιος εορτασμός δεν είχε τηρηθεί στο έθνος σύμφωνα με τις οδηγίες του Νόμου για μεγάλο

χρονικό διάστημα. Έτσι, ο Βασιλιάς Εζεκίας υπέδειξε ότι έπρεπε να επαναλειτουργήσει, με τις κατάλληλες διατάξεις που αφορούσαν τον καθαρισμό του λαού. (Β΄ Χρονικών 30:2-17) Έτσι, σύμφωνα με τον Νόμο, οι Ισραηλίτες καθαρίζονταν για να μπορούν να τηρούν σωστά τη γιορτή. —Έξοδος 12:15-20

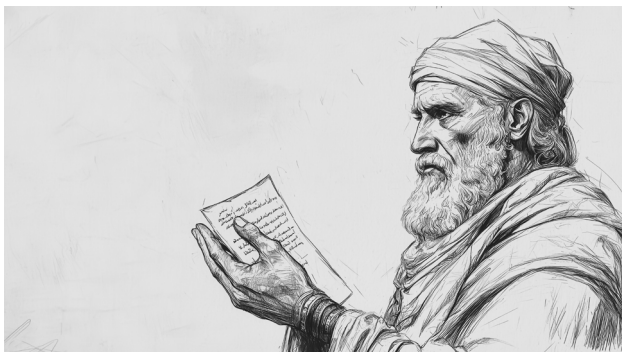
«Και εθυσίασαν το πάσχα τη δεκάτῃ τετάρτῃ του δευτέρου μηνός· και εντράπησαν οι ιερείς και οι Λευῖται, και αγιασθέντες εισέφεραν ολοκαυτώματα εις τον οίκον του Κυρίου. Και εστάθησαν εν τῷ τόπῳ αὐτῶν, κατὰ την τάξιν αὐτῶν, κατὰ τον νόμον Μωϋσέως του ανθρώπου του Θεοῦ· και ερράντιζον οι ιερείς το αἷμα, λαμβάνοντες εκ της χειρός των Λευιτῶν. Διότι ἦσαν πολλοί εν τη συνάξει, οι μη αγιασθέντες· διὰ τούτο ἔλαβον οι Λευῖται το φορτίον να σφάζωσι τα αρνία του πάσχα διὰ πάντα τον μη καθαρὸν, διὰ να αγιάσωσιν αὐτοὺς εις τον Κύριον.» —Β΄ Χρονικῶν 30:15-17

Αυτές οι γενναιόδωρες πράξεις του βασιλιά Εζεκία αντανακλούν τη δική του πίστη στον Θεό και την επιθυμία του να διασφαλίσει ὅτι οι προσφορές που γίνονταν ἦταν ἀφθονες και ευάρεστες στον Κύριο. Οι Λευίτες και οι ιερείς επαίνεσαν τον λαό για την προθυμία του να ἐκζητήσει τον Κύριο και να συμμετάσχει στους εορτασμούς και τις θυσίες. (εδ. 25-27) Αυτή η αναγνώριση ἀπὸ τους θρησκευτικούς ηγέτες ενισχύει περαιτέρω την ιδέα για την ἐνότητα και τη συνεργασία στη λατρεία. Η αναβίωση της αληθινῆς θρησκείας που ἐγκαινίασε ο Εζεκίας δεν τελείωνε με το Πάσχα. Επιπλέον, γέμιζε τον λαό με ζήλο για την αληθινὴ λατρεία στον Κύριο, για να προσφέρει γενναιόδωρα για την υποστήριξη των ιερῶν καθώς και των Λευιτῶν, οδηγώντας σε ἕνα ισχυρὸ κίνημα κατὰ κάθε μορφῆς εἰδωλολατρίας σε ὅλη την Ἰουδαία. — Β΄ Χρονικῶν 31:1-6

Ὡς συνέπεια, υπήρξε μια γενικὴ καταστροφή των εἰδώλων ἀπὸ τη γη και ἕνα γκρέμισμα των υψηλῶν τόπων, που εἶχαν αφιερωθεῖ στην ἀκόλαστη λατρεία του Βάαλ. Το ἀποτέλεσμα αὐτῆς της σωστῆς στροφῆς του λαοῦ προς τον Κύριο ἔφερε σε αὐτοὺς και στον βασιλιά τους μεγάλες ἐπίγειες ευλογίες, σε ἀρμονία με τη διαθήκη του Θεοῦ που εἶχε κάνει με αὐτὸ το ἔθνος. Ο βασιλιάς

έγινε πολύ πλούσιος, όπως και ο λαός επίσης, έτσι ώστε τα δέκατα και οι προσφορές τους στον Κύριο όχι μόνο επαρκούσαν για τις προμήθειες των ιερέων και των Λευιτών, αλλά και ξεπερνούσαν κατά πολύ αυτό, έτσι ώστε έπρεπε να κατασκευαστούν αποθήκες για να δεχθούν την αύξηση. —Β΄ Χρονικών 32:27-30

Τα θέματα της μετάνοιας, της αποκατάστασης και της αναζωπύρωσης σε αυτή την αφήγηση βρίσκονται σε όλη την Αγία Γραφή και αναφέρονται στις ευλογίες που θα βιώσει η ανθρωπότητα κατά την επερχόμενη βασιλεία της δικαιοσύνης. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε για το έργο που θα ολοκληρωθεί κατά τους «καιρούς της αποκαταστάσεως πάντων, όσα ελάλησεν ο Θεός απ' αιώνος διά στόματος πάντων των αγίων αυτού προφητών.». —Πράξεις 3:19-25 ■

Image© T Studio-stock.adobe.com

Ο Βραχίονας του Κυρίου

*Εδάφια κλειδιά: «Τις
ἐπίστευσεν εἰς το κήρυγμα
ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων του
Κυρίου εἰς τίνα
ἀπεκαλύφθη;»
— Ἡσαΐας 53:1*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Ἡσαΐας 53:1-12*

Ἡ προφητεία του Ἡσαΐα
53 προσδιορίζει στο
εδάφιο κλειδί την προθυμία
του Θεοῦ να συγχωρήσει
την αμαρτία. Αυτό
φαίνεται ἀπὸ την πρόθεσή
Του να ἐπιφέρει
συμφιλίωση πρὸς θεϊκή
εὐνοια στὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς
ἀπογόνους του μέσω του

«Βραχίονα του Κυρίου», του Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρόλο που
ὁ Κύριος ἀπορρίφθηκε καὶ σταυρώθηκε κατ' ἐντολή των
ηγετῶν του Ἰσραήλ.

«Διότι ἀνέβη ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς τρυφερόν φυτόν
καὶ ὡς ρίζα ἀπὸ ξηρὰς γῆς· δὲν ἔχει εἶδος οὐδὲ κάλλος·
καὶ εἶδομεν αὐτόν καὶ δὲν εἶχεν ὠραιότητα ὥστε να
ἐπιθυμῶμεν αὐτόν. Καταπεφρονημένος καὶ ἀπερριμμένος
ὑπὸ των ἀνθρώπων· ἄνθρωπος θλίψεων καὶ δόκιμος
ἀσθενείας· καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ οὐοίου ἀποστρέφει
τις τὸ πρόσωπον, κατεφρονήθη καὶ ὡς οὐδὲν ἐλογίσθημεν
αὐτόν. Αὐτὸς τῶνόντι τας ἀσθενείας ἡμῶν ἐβάστασε καὶ
τας θλίψεις ἡμῶν ἐπεφορτίσθη· ἡμεῖς δὲ ἐνομίσαμεν
αὐτόν τετραυματισμένον, πεπληγῶμενον ὑπὸ Θεοῦ καὶ
τεταλαιπωρημένον.» — Ἡσ. 53:2-4

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἄνθρωπος θλίψεων, ὄχι λόγω
κάποιας ἀνεπάρκειας στὴν ὑπαρξή του. Ωστόσο, λόγω
τῆς τελειότητάς του, μποροῦσε να συμπάσχει βαθιά με

την πεσμένη ανθρωπότητα που παρατηρούσε. Οι τέλειες ευαισθησίες του τού επέτρεπαν να εισχωρήσει βαθιά στις θλίψεις του στενάζοντος και ετοιμοθάνατου κόσμου της ανθρωπότητας. Σε πολλές περιπτώσεις κατά τη διάρκεια της διακονίας του, έδινε από τη δική του ζωτικότητα για να θεραπεύσει όσους υπέφεραν, αναζωογονώντας και αποκαθιστώντας τους με κόστος την προσωπική του δύναμη, όπως η θεραπεία εκείνων που έρχονταν σε αυτόν για ανακούφιση από ασθένειες ή για την εκδίωξη ακάθαρτων πνευμάτων. —Λουκάς 6:17-19

Ο Χριστός Ιησούς είχε μια στενή σχέση με τον Ουράνιο Πατέρα του και την επιβεβαίωση του πόσο πολύ τον αγαπούσε ο Πατέρας. (Ιωάννης 17:25,26) Έτσι, θα φαινόταν λογικό να αναρωτηθούμε γιατί ο Δημιουργός επέτρεψε στον Υιό του να υποστεί τέτοια θλίψη στη σάρκα, ειδικά επειδή ο θάνατός του ως τέλειος άνθρωπος θα παρείχε την λύτρωση για να επαναφερθεί ο Αδάμ και όλη η φυλή του από τον τάφο. Κατά τη διάρκεια μιας βόλτας στο δρόμο προς τους Εμμαούς με δύο από τους μαθητές του, ο αναστημένος Κύριος σχολίασε αυτό ακριβώς το θέμα. Τους υπενθύμισε τα γραπτά του Μωυσή και όλων των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης. «Και αυτός είπε προς αυτούς· Ω ανόητοι και βραδείς την καρδίαν εις το να πιστεύητε εις πάντα όσα ελάλησαν οι προφῆται· δεν έπρεπε να πάθη ταύτα ο Χριστός και να εισέλθῃ εις την δόξαν αυτού; Και αρχίσας από Μωϋσέως και από πάντων των προφητών, διηρμήνευεν εις αυτούς τα περί εαυτού γεγραμμένα εν πάσαις ταις γραφαίς.» — Λουκάς 24:25-27

Ας εκτιμήσουμε πληρέστερα την ακατανόητη αγάπη του Θεού που έδωσε τον γιο του ως αντιλύτрон για όλους, καθώς και τη μεγαλοπρεπή θυσία που έκανε ο Χριστός προσφέροντας πιστά την ψυχή του μέχρι θανάτου για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας. Ένα άλλο

χαρακτηριστικό αυτού του σχεδίου είναι η επιλογή, η εκπαίδευση και η τελική εξύψωση λίγων πιστών από τη λυτρωμένη φυλή για να γίνουν «μέτοχοι της θείας φύσης» και «συγκληρονόμοι με τον Χριστό» στη βασιλεία και τη δόξα του. (Β΄ Πέτρ. 1:4· Ρωμ. 8:17) Έτσι, ο Θεός θα δώσει «εις αυτόν μερίδα μετά των μεγάλων και τους ισχυρούς θέλει μοιρασθή λάφυρον,» —Ησ.53:12

Στην πιστή νύφη του, σύμφωνα με αυτό το προνόμιο που του δόθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα, ο Χριστός άφησε αυτή την ευγενική υπόσχεση. «Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' εμού εν τω θρόνῳ μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνῳ αυτού.» —Αποκ. 3:21 ■

Image© Mr PNG-stock.adobe.com

Το Βιβλίο του Νόμου Βρέθηκε

*Εδάφια κλειδιά: «Και σταθείς ο βασιλεύς επί του τόπου αυτού, έκαμε την διαθήκην ενώπιον του Κυρίου, να περιπατή κατόπιν του Κυρίου και να φυλάττη τας εντολάς αυτού και τα μαρτύρια αυτού και τα διατάγματα αυτού εξ όλης αυτού της καρδιάς και εξ όλης αυτού της ψυχής, ώστε να εκτελή τους λόγους της διαθήκης τους γεγραμμένους εν τω βιβλίω τούτω»
B' Χρονικών 34:31*

*Επιλεγμένα εδάφια:
B' Χρονικών 34:15-33*

Ο Ιωσίας έγινε βασιλιάς του Ιούδα στη νεαρή ηλικία των οκτώ ετών. Ο παππούς του, Μανασσής, και ο πατέρας του, Άμμων, ήταν και οι δύο κακοί ηγεμόνες, και ανέβηκε στο θρόνο μετά τη δολοφονία του Άμμων από τους δικούς του υπηρέτες. —B' Βασιλέων 21:19-24

Ως ευσεβής άνθρωπος, κατά το δέκατο όγδοο έτος της βασιλείας του, ο Ιωσίας συγκέντρωσε χρήματα για την επισκευή του Ναού, και κατά τη

διάρκεια αυτής της περιόδου, ο αρχιερέας βρήκε το Βιβλίο του Νόμου. «Και απήγγειλε Σαφάν ο γραμματεύς προς τον βασιλέα, λέγων, Χελκίας ιερέυς έδωκεν εις εμέ βιβλίον. Και ανέγνωσεν αυτό ο Σαφάν ενώπιον του βασιλέως. Και ως ήκουσεν ο βασιλεύς τους λόγους του

νόμου, διέσχισε τα ιμάτια αυτού. Και προσέταξεν ο βασιλεύς Χελκίαν και Αχικάμ τον υιόν του Σαφάν και Αβδών τον υιόν του Μιχαία και Σαφάν τον γραμματέα και Ασαΐαν τον δούλον του βασιλέως, λέγων, Υπάγετε, ερωτήσατε τον Κύριον περί εμού και περί των εναπολειφθέντων εν τω Ισραήλ και εν τω Ιούδα, περί των λόγων του βιβλίου του ευρεθέντος· διότι μεγάλη είναι η οργή του Κυρίου ήτις εξεχύθη εφ' ημάς, επειδή οι πατέρες ημών δεν εφύλαξαν τον λόγον του Κυρίου, ώστε να πράξωσι κατά πάντα τα γεγραμμένα εν τω βιβλίω τούτω.» —Β' Χρονικών 34:18-21

Αμέσως, ο Ιωσίας έστειλε επιτρόπους να ρωτήσουν τον Κύριο για τον εαυτό του, καθώς και για άλλους στον Ισραήλ και τον Ιούδα, σχετικά με τα λόγια του βιβλίου, επειδή η θεϊκή δυσαρέσκεια ήταν πάνω τους επειδή οι πατέρες τους δεν υπάκουσαν στον Κύριο. Μέσω της προφήτισσας Όλδας, ο βασιλιάς έμαθε ότι πολλά κακά και κατάρεις, που αναφέρονται στο βιβλίο ως τιμωρία για τέτοιες αμαρτίες, σίγουρα θα έρχονταν πάνω στον λαό επειδή εγκατέλειψαν τους νόμους του Θεού. Οι τιμωρίες έπρεπε να επιβληθούν, αλλά ο βασιλιάς, που έδειξε τέτοια αφοσίωση στον Θεό, θα προστατευθεί από αυτήν την δύσκολη περίοδο καθώς αυτή δεν θα ερχόταν σε χρόνο και τρόπο που να τον εμπλέξει. —εδάφια 22-30

Το εδάφιο κλειδί αποκαλύπτει ότι ο Ιωσίας σύναψε στη συνέχεια μια διαθήκη για τη τήρηση των εντολών του Θεού όπως καταγράφηκαν στον Μωσαϊκό Νόμο. Επιπλέον, «έκαμε πάντας τους ευρεθέντας εν Ιερουσαλήμ και τον Βενιαμίν να σταθώσιν εν τούτω. Και οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ έκαμον κατά την διαθήκην του Θεού, του Θεού των πατέρων αυτών». —εδ. 32

«Ο νόμος του Κυρίου είναι άμωμος, επιστρέφων ψυχήν· η μαρτυρία του Κυρίου πιστή, σοφίζουσα τον

απλούν· τα διατάγματα του Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδίαν· η εντολή του Κυρίου λαμπρά, φωτίζουσα οφθαλμούς.» (Ψαλμός 19:7,8) Αυτές οι βιβλικές δηλώσεις μπορούν να γίνουν κατανοητές μόνο από εκείνους που έμαθαν να εκτιμούν τον Λόγο του Θεού. Οι οδηγίες Του αποτρέπουν από την αμαρτία, ενθαρρύνουν προς τη δικαιοσύνη, δίνουν παρηγοριά στα προβλήματα και παρέχουν δύναμη καθώς και θάρρος σε αυτή την περίοδο γενικευμένου φόβου. Σίγουρα, το αποτέλεσμα είναι ότι ο λαός του Θεού έχει μεγάλο πλεονέκτημα από κάθε άποψη όσον αφορά την παρούσα ζωή. Υπάρχει επίσης η ελπίδα, η ενθάρρυνση και η προοπτική που έχουμε για τις χαρές που μας περιμένουν αν παραμείνουμε πιστοί μέχρι το τέλος της πορείας μας. —Αποκ. 2:10 ■

* * *

DawnBible.com/el/el

Ο νέος ιστότοπος περιλαμβάνει

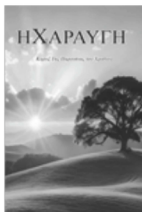

- Ελληνικό περιοδικό ΗΧΑΡΑΥΓΗ
- ΗΧΑΡΑΥΓΗ σε 26 γλώσσες:
 - ✓ Ξένες αρχικές σελίδες
 - ✓ Περιοδικά ΗΧΑΡΑΥΓΗ
 - ✓ Δωρεάν συνδρομές στο ΗΧΑΡΑΥΓΗ
 - ✓ Φυλλάδια
- **Σχεδιασμένο για κινητές συσκευές**
- Ηλεκτρονικό κατάστημα με πιστωτικές κάρτες
- τεύχη ΗΧΑΡΑΥΓΗ
- άρθρα ΗΧΑΡΑΥΓΗ
- φυλλάδια
- βιβλία
- Ηλεκτρονικό κατάστημα...

Όλα τα έγγραφα είναι σε μορφή PDF (μπορούν να μεταφορτωθούν, να εκτυπωθούν και να μοιραστούν)

Τώρα σε 26 γλώσσες!

- Βουλγαρικά
- Κεμπού
- Κινέζικα
- Κινέζικα Τ
- Κροατικά
- Δανικά
- Κουβανέζικα
- Αγγλικά
- Φινλανδικά
- Γαλλικά
- Γερμανικά
- Ελληνικά
- Ουγγρικά

Ματθαίος 24:14

- Ιταλικά
- Ιαπωνικά
- Κορεα
- Λιθουανικά
- Πολωνικά
- Πορτογαλικά
- Ρουμανικά
- Ρωσικά
- Ισπανικά
- Σουαχίλι
- Σουηδικά
- Ταγκαλό
- Ουκρανικά

Κατά πρόσωπον της λυχνίας...

*«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων,
Λάλησον προς τον Ααρών, και ειπέ προς αυτόν, Όταν
ανάψης τους λύχνους, οι επτά λύχνοι θέλουσι φωτίζει
κατά πρόσωπον της λυχνίας.»
— Αριθμοί 8:1,2 —*

ΠΟΣΟ ΣΥΧΝΑ οι Χριστιανοί διαπιστώνουν, καθώς μελετούν την Αγία Γραφή, ότι σε κάποια φαινομενικά ασήμαντη δήλωση της, προσετέθη μεγάλο βάθος νοήματος. Αυτό συμβαίνει με τα λόγια του κειμένου μας. Αυτές οι οδηγίες, που δόθηκαν στον Μωυσή και τον Ααρών σχετικά με τη διάταξη της Σκηνής του Μαρτυρίου, έχουν πολύ βαθύτερη σημασία για εμάς από ό,τι είχαν για τον λαό Ισραήλ. «Ταύτα δε πάντα εγίνοντο εις εκείνους παραδείγματα, και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών» λέει ο απόστολος. Αποτελούν μεγάλη βοήθεια καθώς προσπαθούμε να περπατάμε όπως περπάτησε ο Ιησούς. —Α΄ Κορινθίους 10:11

Στην Έξοδο 25:31-37, περιγράφεται η λυχνία ή το κηροπήγιο. Ήταν ένα όμορφο έργο. Οι λυχνίες ήταν τοποθετημένες έτσι ώστε η καθεμία να ρίχνει το φως της «απέναντι» (κατά πρόσωπον) — δηλαδή, μπροστά από το στέλεχος της λυχνίας για να δείξει την ομορφιά της και να παρέχει φως για τις δραστηριότητες που λάμβαναν χώρα

μέσα στο Άγιο διαμέρισμα της Σκηνής του Μαρτυρίου. Τα κλαδιά που συγκρατούσαν τις λυχνίες εξαρτώνταν από το κεντρικό στέλεχος της λυχνίας για τη στήριξή τους, και το φως επιστούσε την προσοχή σε αυτή τη σημασία.

Οι μελετητές της Βίβλου εκτιμούν ότι η Σκηνή του Μαρτυρίου και οι λειτουργίες της ήταν «σκιά των μελλόντων αγαθών». (Εβρ. 10:1) Αν το λειτούργημα του ανάμματος των λυχναριών δεν είναι παρά μια «σκιά», ας δούμε αν μπορούμε να κατανοήσουμε το ευρύτερο μάθημα - την πραγματικότητα, κατά κάποιο τρόπο. Ο Απόστολος Πέτρος μας πληροφορεί στην Α΄ Πέτρου 2:9 ότι πρέπει να φανερώνουμε το «θαυμαστό φως» της Αλήθειας του Θεού. Στην προς Ρωμαίους επιστολή 14:8, ο Απόστολος Παύλος δηλώνει περαιτέρω: «Είτε ζούμε, ζούμε για τον Κύριο».

Στην Αποκάλυψη 1:12,13,16,20, διαβάζουμε για ένα όραμα που είδε ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής: «Και εστράφην να ιδω την φωνήν, ήτις ελάλησε μετ' εμού· και στραφείς είδον επτά λυχνίας χρυσάς, και εν μέσω των επτά λυχνιών είδον ένα όμοιον με υιόν ανθρώπου, ενδεδυμένον ποδήρη χιτώνα και περιεζωσμένον πλησίον των μαστών ζώνην χρυσήν.... και είχεν εν τη δεξιά αυτού χειρί επτά αστέρας.» Η ακόλουθη εξήγηση δόθηκε στον Ιωάννη: «Οι επτά αστέρες είναι οι άγγελοι των επτά εκκλησιών, και αι επτά λυχνίαι, τας οποίας είδες, είναι αι επτά εκκλησίαι»

Αυτή είναι μια όμορφη εικόνα του Χριστού και της εκκλησίας του. Κάθε αληθινός Χριστιανός είναι «φορέας φωτός». «Εσείς είστε το φως του κόσμου», είπε ο Ιησούς. (Ματθ. 5:14) Μόνο όσοι ανήκουν πραγματικά στον Χριστό και είναι αφοσιωμένοι ως υπηρέτες για τον θείο σκοπό, φαίνονται στην εικόνα της λυχνίας. Οι λυχνίες ήταν τοποθετημένες έτσι ώστε να μην δοξάζουν τον εαυτό

τους, αλλά το στέλεχος· έτσι ο Χριστιανός δεν πρέπει να ζει για να δοξάζει τον εαυτό του αλλά τον Χριστό. «Διότι ημείς δεν κηρύττομεν εαυτούς, αλλά τον Χριστόν Ιησούν τον Κύριον, εαυτούς δε δούλους υμών διά τον Ιησούν.» —Β΄ Κορινθίους 4:5

Το βλέπουμε αυτό να απεικονίζεται στη ζωή των αποστόλων. Στις Πράξεις 3:1-17, διαβάζουμε για τον Πέτρο και τον Ιωάννη που θεράπευσαν τον άνθρωπο που γεννήθηκε κουτσός. «Όλος ο λαός» είχε την τάση να λατρεύει τον Πέτρο και τον Ιωάννη λόγω αυτού του θαύματος που έκανε ο Πέτρος, αλλά εκείνος αρνήθηκε ότι η θεραπεία έγινε με τη δική τους δύναμη ή αγιότητα, λέγοντας ότι ήταν λόγω «της πίστης που είναι μέσω» του Χριστού, ο οποίος είχε σταυρωθεί «λόγω άγνοιας», από την πλευρά του λαού. —εδάφια 12,16,17

Αργότερα, στις Πράξεις 14:8-18, αφού θεράπευσαν έναν άνθρωπο που ήταν κουτσός στα πόδια, ο λαός προσπάθησε να προσφέρει θυσίες στον Απόστολο Παύλο και τον Βαρνάβα, τον συνάδελφό του, τους οποίους νόμιζαν ότι ήταν θεοί που ήλθαν ανάμεσά τους. Ωστόσο, ο Παύλος και ο Βαρνάβας δεν δέχτηκαν καμία από τις προσευχές τους. Αντίθετα, μίλησαν στον λαό για τον μεγάλο Θεό που μπορούσε να κάνει πολύ μεγαλύτερα πράγματα. Παρακάτω, στις Πράξεις 16:16-18, διαβάζουμε ότι ο Παύλος δεν θα δεχόταν έπαινο ακόμη και από τους δαίμονες. Οι απόστολοι επιθυμούσαν το φως τους να λάμπει απέναντι στη λυχνία και μόνον. Ήθελαν να δοξαστεί ο Χριστός.

Όπου κι αν λάμπει το φως του αληθινού Χριστιανού, θα δώσει μια μαρτυρία για τον Χριστό. Δεν επιδιώκει ποτέ να επιστήσει την προσοχή στον εαυτό του, αλλά πάντα στον Κύριο και Σωτήρα τους. Μία από τις καλύτερες αποδείξεις των οπαδών του Δασκάλου είναι ότι πάντα, σε όλα όσα είναι και κάνουν, επιδιώκουν να

δοξάσουν τον Χριστό. Όπως αυτές οι λύχνοι, έτσι και αυτοί δείχνουν πάντα τη δόξα της λυχνίας. Προσέχουν να αποκαλύψουν ότι το φως που αποκαλύπτουν ευρίσκεται μόνον στον Χριστό και συντηρείται από αυτόν.

Τι εικόνα μας αποκαλύπτουν αυτές οι λύχνοι! Το στέλεχος—ο Χριστός—συντηρεί και στηρίζει τις λύχνους. Ο ιερέας, που αντιπροσωπεύει επίσης τον Χριστό, παρέχει το λάδι, μεταφορικά για Άγιο Πνεύμα. Ο ιερέας ανάβει τις λύχνους και αφαιρεί τη σκωρία από τα φυτίλια που θα τα εμποδίζουν να καίνε έντονα. Αυτό εννοούσε ο Παύλος όταν είπε: «Διότι εις εμέ το ζην είναι ο Χριστός.» (Φιλ. 1:21) Όλα αυτά είναι του Χριστού, με την εξουσία που του δόθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα, τον Ιεχωβά.

Η ζωή του Χριστιανού είναι ζωή υπηρεσίας, αλλά κάθε υπηρεσία πρέπει να γίνεται προς δόξα του Θεού και του Υιού του. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι κάποια υπηρεσία που ισχυρίζονται κάποιοι ότι γίνεται στο όνομα του Χριστού δεν είναι αποδεκτή από αυτόν. Το Κατά Ματθαίον 7:22 μας προειδοποιεί: «Πολλοί θέλουνσιν ειπεί προς εμέ εν εκείνη τη ημέρα, Κύριε, Κύριε, δεν προεφητεύσαμεν εν τω ονόματί σου, και εν τω ονόματί σου εξεβάλομεν δαιμόνια, και εν τω ονόματί σου εκάμομεν θαύματα πολλά; Και τότε θέλω ομολογήσει προς αυτούς ότι ποτέ δεν σας εγνώρισα· φεύγετε απ' εμού, οι εργαζόμενοι την ανομίαν.» Σε όσους απευθύνθηκαν τέτοια λόγια, ισχυρίζονταν ότι έκαναν έργο στο όνομα του Χριστού, και όμως λέει ότι ήταν εργάτες της αδικίας. Αν η υπηρεσία μας δεν γίνεται εξ ολοκλήρου για να δοξάσει τον Χριστό και τον Ουράνιο Πατέρα μας, μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι είτε πρόκειται για την πεσμένη μας σάρκα είτε για την επιρροή του κόσμου που επιβάλλεται.

Μπορεί να έχει γίνει πολλή λεγόμενη υπηρεσία

και να έχουν επιτευχθεί φαινομενικά σπουδαία αποτελέσματα, ωστόσο το κίνητρο μπορεί να είναι η προσέλκυση της προσοχής και η τιμή των άλλων. Μπορεί να υπάρχουν μεγάλα επιτεύγματα στα μάτια των ανθρώπων και όμως να μην λάμπει φως «πέρα» από το κηροπήγιο (ή λυχνία). Γιατί συμβαίνει αυτό; Αυτό συμβαίνει επειδή η προσοχή στρέφεται στο έργο ή σε εκείνους που ασχολούνται με το έργο και όχι στον Χριστό. Τονίζονται προσωπικότητες και ανθρώπινες διδασκαλίες αντί για τον Χριστό. Το φως δεν παράγεται από το λάδι που παρέχει το χέρι του μεγάλου Αρχιερέα, επομένως η λυχνία δεν φωτίζεται.

Αυτό επισημαίνει ένα σημαντικό μάθημα. Δεν μπορεί να υπάρξει φως αν δεν υπάρχει λάδι. Επομένως, δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή διδασκαλία ή υπηρεσία για τον Κύριο χωρίς τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Οποιοδήποτε φως λάμπει προς ανθρώπινη δοξολογία δεν δοξάζει τον Χριστό και, ως εκ τούτου, δεν θα θεωρηθεί ότι προέρχεται από τη λυχνία. Οι επτά λυχνίες που έλαμπαν δεν άναψαν για να δείξουν πόσο όμορφες ήταν, αλλά μάλλον για να φωτίσουν το στέλεχος και τα Άγια της Σκηνής του Μαρτυρίου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ;

Μήπως το να είμαστε Χριστιανοί σημαίνει πόσο κέρδος μπορούμε να αποκομίσουμε ακολουθώντας τον Χριστό; Αυτό θα μπορούσε να είναι αξιέπαινο στο βαθμό που επιδιώκουμε τις πνευματικές ευλογίες. Αν, επομένως, ακολουθούμε τον Χριστό, πολλές πνευματικές ευλογίες θα πρέπει να αποτελούν το μερίδιό μας. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να περιμένουμε να απολαύσουμε αυτούς τους καρπούς της χριστιανικής μας εμπειρίας - αγάπη, χαρά, ελπίδα, ειρήνη και άλλες ευχάριστες συνέπειες. Ωστόσο, η χριστιανική ζωή σημαίνει κάτι περισσότερο από το να

είμαστε αποδέκτες θείων ευλογιών.

Δεν πρέπει να ζητάμε ούτε να περιμένουμε υλικά πράγματα σε αντάλλαγμα για την υπηρεσία μας στον Θεό. Ως Χριστιανοί, το ζήτημα δεν είναι πόσα μπορούμε να πάρουμε, αλλά πόσα μπορούμε να δώσουμε. Ούτε είναι πόσα μπορούμε να κάνουμε, αλλά πόσα μπορεί να κάνει ο Χριστός μέσα μας, μέσω και μαζί μας. Ο Κύριός μας είχε αποκαλύψει τι σήμαινε η ζωή για αυτόν όταν είπε: «Χαίρομαι να κάνω το θέλημά σου, Θεέ μου». «Έρχομαι να κάνω το θέλημά σου». «Πάντα κάνω τα πράγματα που του αρέσουν». (Ψαλμός 40:8· Εβραίους 10:9· Ιωάν. 8:29) Όταν ο Ιησούς σχεδόν ολοκλήρωσε το επίγειο έργο του, «ύψωσε τους οφθαλμούς αυτού εις τον ουρανόν και είπε...εγώ σε edόξασα επί της γης». (Ιωάννης 17:1,4) Δόξασε τόσο πολύ τον Θεό που μπορούσε να πει: «Όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα». —Ιωάννης 14:9

Καθώς μελετάμε τη ζωή του Δασκάλου, παρατηρούμε πώς ήταν γεμάτη με εκείνες τις σπάνιες αρετές που τον χαρακτήριζαν διαφορετικό από όλους τους άλλους. Τι έκανε αυτές τις σπάνιες ιδιότητες να είναι τόσο άφθονες στη ζωή του; Ήταν επειδή είχε συνεχή πρόσβαση στη μεγάλη πηγή όλων των θείων αρετών. Όλες αυτές οι αρετές ήταν γεμάτες με το πλούσιο άρωμα της τέλει κοινωνίας με τον Θεό, από τον οποίο πηγάζει ο θεϊκός χαρακτήρας.

Έχουμε πρόσβαση στην ίδια πηγή, και εξαιτίας αυτού, από τη ζωή μας θα πρέπει να πηγάζουν οι ίδιες αρετές. Δεν θα είναι στην ίδια αφθονία γλυκύτητας που πηγάζουν από τον Χριστό εξαιτίας των αδύναμων, ατελών σκευών μας, αλλά θα πρέπει να πηγάζουν. Έτσι, όπως ο αγαπημένος μας Δάσκαλος έζησε προς δόξα του Πατέρα, έτσι και εμείς θα πρέπει να ζούμε προς δόξα του Χριστού και του Πατέρα. Αυτός είναι ο πραγματικός στόχος κάθε αληθινού Χριστιανού. —Ρωμ. 15:5-7· Φίλιπ. 2:11· Αποκ. 1:5,6

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΧΑΡΕΣ

Ειπώθηκε για μερικούς που πέτυχαν στις επιχειρήσεις τους, συσσωρεύσαν σημαντικό πλούτο και απέκτησαν μεγάλη φήμη, ότι πήραν τα πάντα από τη ζωή. Σε κάποιο βαθμό, αυτό μπορεί να είναι αξιέπαινο, αρκεί να το αξίζουν. Ωστόσο, οι Χριστιανοί δεν βασίζονται σε γήινα πράγματα για χαρά, επειδή η κύρια χαρά τους είναι εν Χριστώ Ιησού, τω Κυρίω αυτών, στη συνεργασία και στη κοινωνία τους μαζί του και με άλλους που έχουν παρόμοια χαρά. Μπορούν πραγματικά να ψάλλουν: «Τι, αν και τα δημιουργημένα ρυάκια στερεύουν, έχω ακόμα την πηγή».

Ο Ιησούς είπε: «Η ζωή του ανθρώπου δεν συνίσταται από την αφθονία των υπάρχόντων του». (Λουκάς 12:15) Για να πάρουμε «όλα όσα υπάρχουν από τη ζωή», όπως λέει η παροιμία, μπορεί να κλέβουμε κάποιον άλλον. Αλλά αν επενδύσουμε κάτι αξιόλογο στη ζωή, όχι μόνο πλουτίζουμε τους εαυτούς μας, αλλά ευλογούμε και άλλες ζωές, και έτσι φέρνουμε τιμή και δόξα στον Θεό και τον Υιό του, τον Χριστό Ιησού.

Στην Ουάσινγκτον υπάρχει ένα όμορφο μνημείο προς τιμήν του Αβραάμ Λίνκολν. Τα φώτα είναι έτσι διατεταγμένα και ρυθμισμένα ώστε η μορφή του Λίνκολν να ξεχωρίζει με έντονο ανάγλυφο. Έτσι θα πρέπει να συμβαίνει με τους πιστούς Χριστιανούς. Η ζωή τους θα πρέπει να είναι έτσι διατεταγμένη ώστε να αποκαλύπτουν την ομοίωση του Χριστού πολύ καθαρά. Ας εξετάσουμε αυτό το ζήτημα προσεκτικά και ας φροντίσουμε ώστε η ζωή μας να είναι αφιερωμένη ολοκληρωτικά στον Χριστό και να «μεταμορφώνεται στην ίδια εικόνα από δόξα σε δόξα». —Β΄ Κορινθίους 3:18

Αυτή η αλήθεια μας αποδεικνύεται με έναν άλλο τρόπο. Ο Ιησούς είπε ότι οι όροι της μαθητείας μας είναι: πρώτον, η αυταπάρνηση· δεύτερον, η βάσταξη του

σταυρού· και τρίτον, η υπακοή προς αυτόν. (Ματθ. 16:24) Δεν μπορούμε να είμαστε ακόλουθοι του Χριστού μέχρι να φτάσουμε στον τόπο από τον οποίο ξεκίνησε. Όταν, μέσω της πίστης στο αίμα του Ιησού, που αποδεικνύεται με πλήρη αφιέρωση, δικαιωθήκαμε ή γίναμε δίκαιοι ενώπιον του Θεού, τότε μπορούμε πραγματικά να τον ακολουθήσουμε. —Ρωμ. 5:1,2· 12:1

Ας θυμηθούμε πώς απεικονίζεται αυτό στη Σκηνή του Μαρτυρίου. Υπήρχαν δύο παραπετάσματα (ή καταπετάσματα). Το πρώτο ονομαζόταν η «Πύλη» της Σκηνής του Μαρτυρίου, ή Σκηνή του Μαρτυρίου. (Εξοδος 26:36) Αυτή η είσοδος στο Άγιο διαμέρισμα είναι μια κατάλληλη εικόνα για τον θάνατο της ανθρώπινης θέλησης και της έναρξης μιας νέας ζωής εν Χριστώ. Περνώντας από αυτή την πόρτα, μεταφορικά μιλώντας, μπαίνουμε σε μια νέα εμπειρία. Όλα αλλάζουν. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρει το θέμα ως εξής: «Ὅθεν εἰάν τις ἦναι ἐν Χριστῷ εἶναι νέον κτίσμα· τα ἀρχαία παρήλθον, ἰδοὺ, τα πάντα ἐγένιναν νέα.» —Β΄ Κορινθίους 5:17

Αν έχουμε περιέλθει σε αυτή την κατάσταση, παύουμε πλέον να εμπιστευόμαστε το φρόνημα της σάρκας, αλλά μάλλον υποτασσόμαστε στο φρόνημα του Χριστού. (Α΄ Κορινθίους 2:16· Φιλιππησίους 2:5) Από αυτή τη νέα οπτική γωνία ή σκοπιά, καθώς κοιτάμε ευθεία μπροστά, «αποβλέποντας στον Ιησού», βλέπουμε το δεύτερο καταπέτασμα, ή πέπλο, με το όμορφο, περίτεχνο κέντημά του. (Εβρ. 12:2· Έξοδος 26:31-33) Κοιτάζοντας σταθερά το καταπέτασμα, η ομορφιά του θα πρέπει να μας επηρεάσει ώστε να το συνειδητοποιήσουμε ως την είσοδο στη συμβολική θεϊκή κατοικία. Μια τέτοια ομορφιά θα πρέπει να μας εμπνεύσει να αναπτύξουμε τον «ειρηνικό καρπό της δικαιοσύνης» στη ζωή μας - να γινόμαστε όλο και πιο χριστοειδείς μέρα με τη μέρα. (Εβρ. 12:11) Καθώς το πέραςμα του πρώτου

καταπετάσματος δείχνει την είσοδό μας σε αυτή τη νέα ζωή εν Χριστώ, με βάση την αποδοχή των θείων όρων της μαθητείας—το πέραςμα του δεύτερου καταπετάσματος θα σημάνει την εκπλήρωση αυτών των όρων πιστά «μέχρι θανάτου». (Αποκ. 2:10) Πράγματι, ακόμη και όταν κατοικούμε συμβολικά στην Αγία κατάσταση, η ελπίδα μας είναι «ως άγκυραν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις το εσωτερικόν του καταπετάσματος». —Εβρ. 6:19

Στα Άγια της Σκηνής του Μαρτυρίου, η λυχνία βρισκόταν στη νότια πλευρά του διαμερίσματος. Ο όρος βορράς, σύμφωνα με τις Γραφές, συχνά αντιπροσωπεύει την ουράνια προοπτική, και έτσι θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε τον νότο ως την επίγεια προοπτική. Το γεγονός ότι η λυχνία βρίσκεται στη νότια πλευρά δεν σημαίνει ότι αυτό που αντιπροσωπεύει είναι επίγειο, αλλά μάλλον το δείχνει ως αναγνωρισμένο από την επίγεια άποψη.

Κάθε ένα από αυτά τα λυχνάρια έχει ένα φυτίλι μέσα από το οποίο πρέπει να ρέει λάδι για να δώσει φως. Αν και το λάδι αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα, το οποίο προέρχεται από τον Θεό και είναι απαλλαγμένο από κάθε ακαθαρσία, το φυτίλι θα μπορούσε κάλλιστα να αντιπροσωπεύει την ανθρώπινη φύση του Χριστιανού, η οποία εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και όταν εκπέμπουν φως «απέναντι από το κηροπήγιο».

Κατά τη διαδικασία του δοθήναι φώς, μερικές φορές παράγεται άνθρακας που θα μπορούσε να επηρεάσει τη λαμπερή λάμψη των λυχναριών, επομένως ο ιερέας πρέπει να κόψει τα φυτίλια. Έτσι, διαβάζουμε ότι ο Ααρών έπρεπε να κόβει τα λυχνάρια της λυχνίας τόσο το πρωί όσο και το βράδυ κάθε μέρα, ώστε να συνεχίζουν να λάμπουν έντονα. (Εξοδος 30:7,8) Καθώς ακολουθούμε τα βήματα του Χριστού, υπάρχουν συχνά ενδείξεις στη

ζωή μας για ορισμένα πράγματα που θα μας εμπόδιζαν να είμαστε λαμπρά φώτα. Αυτές οι εμπειρίες πρέπει να παρακαμφθούν από τον Αρχιερέα της ομολογίας μας για να αφαιρέσει τον άνθρακα -τα ελαττώματα—κόβοντας συμβολικά τα φυτίλια των λυχναριών μας ώστε να μπορούν να λάμπουν με μεγαλύτερη λαμπρότητα.

Ο Απόστολος Παύλος χαιρόταν που είχε τέτοιες εμπειρίες. Κι εμείς επίσης θα πρέπει να «καυχώμεθα εις τας θλίψεις, γινώσκοντες ότι θλίψις εργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς». —Ρωμ. 5:3-5

Η Βίβλος θα χρησιμεύσει επίσης για να καθαρίσει τη σκουριά. Μερικές φορές παρομοιάζεται με νερό που μας καθαρίζει, το «πλύσιμο του νερού μέσω του λόγου». (Εφεσ. 5:26) Ο Ιησούς προσευχήθηκε: «Αγιάσέ τους μέσω της αλήθειας σου». (Ιωάννης 17:17) Τόσο μέσω του Λόγου του Θεού όσο και μέσω των εμπειριών της ζωής, λάμπουμε πιο έντονα για να δοξάζουμε τον Θεό στο σώμα μας. (Α΄ Κορινθίους 6:20) Αυτός, λοιπόν, είναι ο σκοπός της ζωής μας ως Χριστιανών, να ζούμε έτσι ώστε να μπορούμε να φανερώνουμε τη δόξα του Θεού και του Χριστού και έτσι να λάμπουμε «απέναντι από τη λυχνία».